

Organizator:

Stowarzyszenie "Węgajty"

Współorganizatorzy:

Gmina Jonkowo

Sołectwo wsi Węgajty

Dofinansowano ze środków:

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

FUNDACJA WSPÓŁPRACY
POLSKO-NIEMIECKIEJ
STIFTUNG
FÜR DEUTSCH-POLNISCHE
ZUSAMMENARBEIT

Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Funduszu Aktywizacji Teatralnej Teatru im. Stefana Jaracza w Olsztynie

Powiatu Olsztyn

Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej

Zrealizowano w ramach stypendium Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego

Wsparcia udzielił ponadto:

AltKom Akademia SA

Michelin Polska S.A.

e-teatr.pl

Zapraszamy na fan page Instytutu Teatralnego:

<https://www.facebook.com/instytutteatralny?fref=ts>

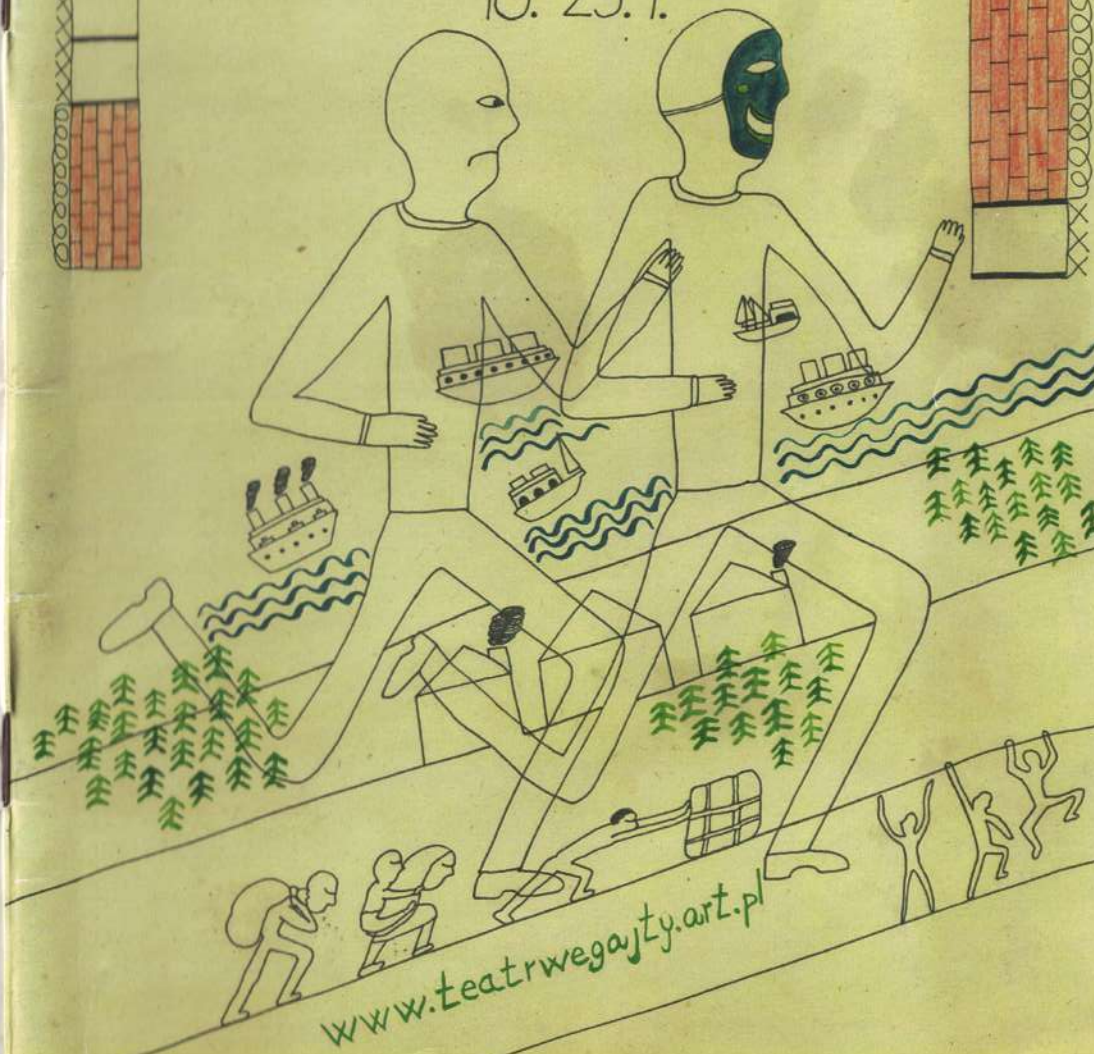
instytut+teatralny

WIOSKA TEATRALNA 2015

NIE WIDZIALNE GRANICE

18.-25.7.

www.teatrwegajty.art.pl

Wioska Teatralna 2015
(NIE)WIDZIALNE GRANICE

18 – 25 lipca

Węgajty, Jonkowo, Gotki

Jak aktualna, nabrzmiała sytuacja u granic Europy obecna jest w pracach twórców teatru, tańca, muzyki, oraz pedagogów teatralnych, animatorów interkulturalnych projektów, terapeutów? Pytanie o granice naszego pojmowania europejskości, świadomości zagrożeń, konfliktów, zjawisk wykluczania tego co „nie nasze”.

Jak można sobie wyobrazić praktyczną i stosowaną „sztukę niewykluczania” potrzebną w relacjach z grupami dyskryminowanymi, oraz w najprostszej relacji z drugą osobą?

Chodzi o szukanie komunikacyjnej różnorodności. Szansa na nią wiąże się z tym, że zapraszamy nie tylko grupy, które proponują śmiałe diagnozy sytuacji ogólnej. Na festiwalu obecne będzie też całe bogactwo formuł artystycznych z pogranicza między teatrem a terapią i socjoterapią. Punktem styku większości propozycji programowych jest to, co się dzieje z naszymi relacjami bezpośrednimi, twarzą w twarz.

Wacław Sobaszek

O sztuce niewykluczania, o programie festiwalu i o łazienice bez barier

Istnieją sprawy tak delikatne, że niełatwo o nich mówić. Jeszcze trudniej pisać. Dużo zależy od sposobu zapisu. Umieszczając w nawiasie słowo „nie”, zachowujemy cieniowanie znaczeń dla nas ważnych.

Sztuka (nie)wykluczania to coś co się praktykuje w życiu. Na co dzień jakoś widzimy i słyszymy, jakoś poruszamy się. Marek Edelman radził, by zawsze iść po słonecznej stronie ulicy. Dokonujemy świadomie, czy nieświadomie pewnych wyborów, które tworzą naszą relację ze światem.

Postulat „sztuki niewykluczania” powstał w wyniku siedmioletniej pracy w przestrzeni Domu Pomocy Społecznej, robienia tam projektów teatralnych.

Stworzyliśmy w tym czasie cztery spektakle. Każdy z nich był próbą wspólnej wypowiedzi artystycznej, ale także tworzenia nowych ram, nowego kontekstu tych wypowiedzi. W ten sposób mogliśmy dotykać różnych problemów z obszaru społecznego wykluczenia. Między innymi problemu niepełnosprawności. Obecność tego problemu to ciągle wyzwanie dla naszego społeczeństwa. Niemożliwość zwykłego zauczęstniczenia w kulturze, ze względu na niedostępność przestrzeni, zabarykadowanej, wyposażonej z rzadka w ułatwienia, często tylko pozorne. Mało jest też miejsc, gdzie ludzie z niepełnosprawnością mogliby prezentować swoją sztukę. Najczęściej są to jakieś przeglądy, festiwale, które są wyspecjalizowane. Dają i odbierają, tworzą separację. Próbowaliśmy w trakcie kolejnych Wiosek Teatralnych łączyć pokazy naszych dps-owych projektów teatralnych z innymi odmianami eksperymentu, teatru politycznego, sztuki ekologicznej. Udało się nieraz określać rysy otwartego kręgu wspólnoty. To sprawa pokoleniowa. Już na samym początku Wioska Teatralna mogła zaistnieć dzięki młodym, dzięki nowej fali, nowych pomysłów na życie, na bycie aktywnym. Tematy, które podsuwała rzeczywistość były jednak bardzo szerokie. Np. dostrzeganie braku solidarności międzypokoleniowej jako część kryzysu, wizji rozpadającego się świata i potrzeby zmiany.

W obecnym sezonie widać wyraźnie, że procesu te nasiliły się. Edwin Bendyk, komentując wybory prezydenckie, zauważył, że Duda zachowuje się jak reprezentant nowego, europejskiego ruchu na rzecz zmiany, który w swojej pierwszej przemowie zaakcentował społeczny cel budowania wspólnoty. Jak trafnie stwierdza komentator, wszystko zależy teraz od tego, czy prezydent-elekt wyobraża sobie wspólnotę inkluzywną, niewykluczającą, czy tylko ekskluzywną.

Sztuka niewykluczania, temat ubiegłorocznej Wioski. To był wysiłek by coś przekroczyć, pójść dalej. Nie tylko sumować doświadczenia wioskowych warsztatów, dyskusji,

pokazów. By dwa plus dwa było pięć. I stało się. Z pozoru w bardzo skromnym wymiarze. W postaci projektu łazienki. W kończącej festiwal „rundzie”, z udziałem teamu gospodarzy, twórców festiwalowych, widzów powstała siła przebicia się przez mur, dosłownie... oraz uruchomienia zbiórki publicznej. Teraz jesteśmy już przed samym finiszem. Uzbierało się mniej niż połowa, jest więc trochę niepewności, ale liczymy, że sam finisz to będzie nasza wiktoria! Dobra to chyba pora, by zastanowić się głębiej, o co w tym wszystkim chodzi. Łazienka będzie, to już pewne, ale symbolicznego wymiaru nabiera pytanie w jakiej skali uda nam się zrealizować projekt. Sprawa jest wielowymiarowa. Spróbujmy wszyscy. Łatający Kolektyw Wioski, ludzie, którzy szczególnie zaangażowali się w akcję – sporo się takich pojawiło, to wielkie szczęście! – o tym napisać. Niech każdy napisze od siebie.

Ja ze swojej strony chciałbym napisać o tym co będzie, kiedy powstanie łazienka, o przyszłych działaniach, tych najbliższych. Na przykładzie paru wybranych punktów festiwalu Wioska Teatralna 2015. Jej temat: (Nie)widzialne granice. Różne ścieżki praktyczne i różne sposoby zapisu. Z „niewidzialnymi granicami” będziemy mieć do czynienia w warsztacie Aluei. Chodzi o granice naszego postrzegania. Jeśli „sztukę nieodwracania wzroku” (Krzysztof Wodiczko) można uznać za wstęp do sztuki niewykluczania, to innym rodzajem wstępu byłaby „sztuka nieodwracania słuchu”. I tu właśnie jest Aluei, Louis Siciliano ze swym warsztatem muzycznym, wokalnym, z nauką słuchania i drżenia niezwykle szerokiej sfery dźwięków. Od strony muzycznej duże podobieństwo do warsztatu Mieczysława Litwińskiego, com – positio, który i w tym roku zamykać będzie Wioskę, stwarzając świetną okazję do improwizowania indywidualnych performansów, bezpośredniej ekspresji tego, co nas dotyka, dręczy, inspiruje.

Temat (nie)widzialnych granic będzie realizowany w wymiarze politycznym, w konfrontacji teatrów ze Wschodu (Białoruś) i z Zachodu (Niemcy). I oczywiście z Polski. Tu podkreślenia godne wydarzenia, pierwsza niezależna, dojrzała wypowiedź grupy prowadzonej przez Nelę i Daniela Brzezińskich, kolejny projekt Rafała Urbackiego, czyli „Gatunki chronione” i bardzo oczekiwane wypowiedzi na tematy „zwierzęce” duetu Miu/Kozioł, oraz Anny Drońskiej. Będą Magda Celniaszek i Emilia Hagelganz ze swoimi grupami...

Będziemy rozmawiać o Zmianie, do której tęskni Europa i o tym jak zareagować na to, co się dzieje na jej obrzeżach, na Ukrainie, na wybrzeżach Morza Śródziemnego. Dysputa z udziałem takich tęgich głów, jak Tania Arcimowicz, Edwin Bendyk...

Cały czas dogrywamy program, ciągle wyłaniają się nowe horyzonty... do jakich dojdziemy, nie wiemy jeszcze. Dużo jeszcze przed nami. Jedno jest pewne: Koronnym elementem uroczystości otwarcia festiwalu będzie otwarcie... łazienki.

Wacław Sobaszek. 01.06.2015

18 lipca sobota

Szkoła Podstawowa w Jonkowie 16:00

Skąd jestem? Teatralne śledztwo lokalne -

pokaz powarsztatowy akcji Lato w teatrze z udziałem dzieci z gminy Jonkowo

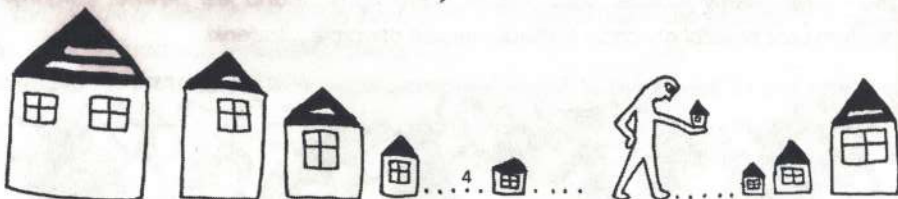
Teatralne Śledztwo Lokalne zostało przeprowadzone – zebraliśmy dowody, przeprowadziliśmy wywiady, spisaliśmy zeznania. W tym roku wychodząc od pytania „Skąd jestem?” przechodzimy do pracy nad tożsamością lokalną. Jest to druga edycja naszych działań w ramach Lata w teatrze – po zeszłorocznej pracy nad tożsamością własną, opartej na pytaniu „Kim jestem?”. Budujemy dialog teraźniejszości z przeszłością, a także przyszłością, odkrywamy na nowo nasze postrzeganie okolicy oraz naszej w niej obecności.

Pokaz jest zwierczeniem dwóch tygodni warsztatów doskonalenia technik teatru cieni, a także umiejętności aktorskich, pracy z ciałem, głosem, rytmem wzbogaconej o uwielbiane przez dzieci zajęcia akrobatyczne i cyrkowe. Bardzo ważnym aspektem naszej pracy jest budowanie dobrej komunikacji i wzajemnego wsparcia w grupie.

Kreujące/cy proces: Barbara Grzybowska, Monika Hołubowicz, Pamela Leończyk, Colin Magee, Iwona Prusko, Erdmute Sobaszek

Ośrodek Węgotły od 17:15

otwarcie recepcji

Ośrodek Węgotły 19:00

Projekt mniej

pokaz pomyślany jako performatywna introdukcja Wioski 2015

Zrobić spektakl w drodze, w spotkaniu z ludźmi. Połączyć naszą ciekawość poznawczą wobec wiejskiej, archaicznej kultury z gotowością do podjęcia twórczego eksperymentu. Etiudy szopkowe, zapustne i alelujkowe. Szkicowanie wyłaniających się z nich scen, obrazów rzeczywistości. Celem jest tworzenie spektaklu jako autorskiej, zbiorowej wypowiedzi.

Hasło zaczerpnięte z obiegu młodzieżowej subkultury: „less is more” zostało użyte jako inspiracja do skonkretyzowania tematycznej ramy.

Próbujemy wpisać się w trwającą dysputę o polskim kapitalizmie. Jak postrzegane jest zbiorowe parcie na „więcej” , więcej zysku, towaru, konsumpcji? Jak ludzie widzą możliwość obrony przed dyktatem rzekomo nieubłaganych, ekonomicznych praw? Czy dysputa nie przerodzi się w nachalną presję ekstremizmów? Rzucane nieraz na oślep wyzwania systemowi, frustracja młodego pokolenia, polityczne rozdroża Polski i Europy.

Wacław Sobaszek

inscenizacja: Wacław Sobaszek

wykonawcy: Zofia Bartoszewicz, Emilia Hagelgan, Agnieszka Hakizimana, Martin Rosie, Erdmute Sobaszek, Barbara Szpunier, Sebastian Świąder.

Ośrodek Węgotły 20:00

otwarcie ŁAZIENKI BEZ BARIER

Ośrodek Węgotły 21:00

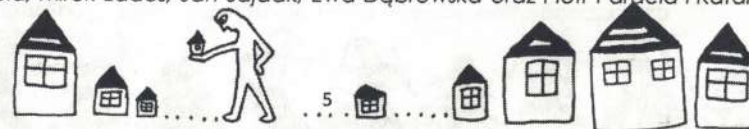
koncert Darii i Krzysztofa Wrony i zespołu Wioha

z Dąbrowy Dolnej

Spełnia się moje marzenie. Wielokulturowy Zespół Ludowy Wioha jest faktem. Świetlana Wioha z Poświatą i Sławek Forsyjak na Bazi, Duden gra z Dzikim Jankiem i Ewą... oraz Żempot.

Krzysztof Wrona

Skład: Daria Kozłowska-Wrona, Krzysztof Wrona, Asteniusz Cupriak, Sławek Forsyjak, Grzegorz Pardela, Mirek Ładoś, Jan Sajdak, Ewa Dąbrowska oraz Piotr Pardela i Katarzyna Żytomirska.

Ośrodek Węgrowy 11:00

Forum Otwartego Regionalizmu Wspólnoty Kulturowej

Borussia – finał. Powitanie: Erdmute Sobaszek i Wacław Sobaszek. W. Sobaszek będzie mówił o „Zwrotniku Warmia”, przyszłości Wioski Teatralnej. E. Sobaszek – „Bycie tutaj”, co to znaczy? O otwartym regionalizmie będzie mówił Robert Traba, Kazimierz Brakoniecki o filozofii miejsca.

Stowarzyszenie Wspólnota Kulturowa Borussia powstało w 1990 roku w Olsztynie. Działa na rzecz budowania i pogłębiania kultury dialogu i tolerancji między ludźmi różnych narodowości, wyznań, tradycji oraz współtworzenia społeczeństwa obywatelskiego. W ciągu 21 lat powstało kilkadziesiąt nowatorskich projektów o międzynarodowym zasięgu. Fundacja Borussia została założona wiosną 2006 r. przez Roberta Trabę i Kazimierza Brakonieckiego. Kontynuuje ona i wspiera działalność, prowadzoną do tej pory przez stowarzyszenie. Ideą przewodnią naszych działań jest tworzenie nowych zjawisk kultury ponad podziałami i konfliktami narodowościowymi w jednoczącej się Europie w odwołaniu do wielokulturowego dziedzictwa regionu Warmii i Mazur, dawnych Prus Wschodnich. W kręgu zainteresowań twórców i członków Borussii do dnia dzisiejszego nieprzerwanie znajduje się problematyka historyczna, kulturalna i społeczna, prowadzimy szeroko zakrojone działania edukacyjne na rzecz budowania i rozwijania społeczeństwa obywatelskiego i ochrony krajobrazu kulturowego. Borussia oparta swój program działania na dwóch ideach: Atlantydy Północy oraz otwartego regionalizmu.

Kazimierz Brakoniecki – poeta, eseista, krytyk literacki, redaktor, animator kultury, tłumacz literatury francuskiej. Ukończył studia polonistyczne oraz podyplomowe z muzeologii na Uniwersytecie Warszawskim. W 1990 uczestniczył w założeniu Wspólnota Kulturowa Borussia, a w 1996 Olsztyńskiego Stowarzyszenia Przyjaciół Bretanii i Francji Amitié. W latach 1991–1997 redaktor naczelny poświęconego kulturze, historii i literaturze Warmii i Mazur pisma „Borussia”. Współautor pracy Borussia. Ziemia i ludzie, antologii piśmiennictwa o Ziemi Pruskiej.

Robert Traba – historyk, politolog, działacz społeczny i kulturoznawca. Jest współzałożycielem i wieloletnim przewodniczącym stowarzyszenia Wspólnota Kulturowa Borussia w Olsztynie. Przez wiele lat współpracował m.in. z Kazimierzem Brakonieckim oraz Iwoną Liżewską. Po powołaniu Fundacji Borussia (z Kornelią Kurowską na czele), podobnie jak inni członkowie, w 2006 r. zrezygnował z zasiadania w zarządzie Stowarzyszenia. Pozostał nadal redaktorem naczelnym kwartalnika Borussia. Funkcję tę pełnił od 1997 r. Stworzył m.in. cykl Tematy. Redagował przełomową dla Wydawnictwa Borussia serię Odkrywanie Światów. Jest współautorem tomu źródłowego Wypędzeni ze Wschodu. Działa również jako członek redakcji kwartalnika „Kultura i Społeczeństwo”. Pełni funkcję współprzewodniczącego Polsko-Niemieckiej Komisji Podręcznikowej. Jest członkiem wielu polskich i międzynarodowych gremiów naukowych, m.in. Zarządu Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej. Inicjuje i organizuje szereg seminariów i konferencji naukowych (np. Prusy jako fenomen życia duchowego i literackiego, Olsztyn 2002).

Ośrodek Węgrowy 16:00 i 18:30

Latent Men, KorniaGTHEATRE, dwukrotny pokaz spektaklu

Poprzez fizyczne i psychofizyczne działania reżyser opowiada o bolesnych zjawiskach współczesnego świata – fobiach płciowych, genderowych, frustracjach seksualnych oraz o kryzysie męskości i tradycyjnym obrazie tego, czym jest „prawdziwy mężczyzna”. Są to tematy tabu, które stają się prawdziwym ciosem dla „uciekającej od rzeczywistości” estetyki dominującej w białoruskim teatrze repertuarowym. Zachowanie bohaterów spektaklu odbiega od standardowych zachowań społecznych. Ogólnie rzecz biorąc są kobietami i mężczyznami – w archetypowym znaczeniu. Kobiety w spektaklu są hiperaktywne. Ich zachowanie i wygląd zewnętrzny, zgodne z przejawskawionymi stereotypami dotyczącymi płci pięknej, ujawniają w rzeczywistości patologię ugruntowanych społecznych i kulturowych standardów. Karmią się one wulgarnością, agresją i przemocą. Z drugiej strony mężczyźni są infantylni oraz totalnie pasywni. Ich cielesność i mentalność nie przystaje do wyobrażenia „prawdziwego mężczyzny” – silnego i agresywnego macho. Społeczną niedojrzałość i bezradność swoich bohaterów reżyser nie tylko czyni widoczną, ale i doprowadza do absurdu.

reżyseria: Ewgenij KorniaG

scenografia: Tatiana Nersisian

dźwięk: Nikita Zolotar, Ewgenij KorniaG

producent: Marina Dashukobsada: Grazhyna Bykova, Anna Gospodarik, Svetlana Anikej, Ivan Strelcov, Igor Shugaleev, Andrej Novik, Pavel Terehov, Nikita Bondarenko

premiera: 5 czerwca 2013

KorniagTHEATRE, czyli reżyser Evgenij Korniag, producent Marina Dashuk oraz młodzi białoruscy aktorzy i artyści, którzy pragną razem pracować. KorniagTHEATRE od początku określał się jako niezależny, wyjątkowy i eksperymentalny. Teatr nie ma swojej własnej sceny ani stałego zespołu.

Projektów reżyserowanych przez Evgenija nie da się sprowadzić do jednego gatunku ani dominanty stylistycznej. Evgenij Korniag śmiało miesza różne środki wyrazu praktyki scenicznej – choreografię i teatr dramatyczny, pantomimę i groteskę, stwarzając wielowarstwową rzeczywistość artystyczną. Jednakże wybraną przez reżysera podstawę można określić jako teatr fizyczny.

Przedstawienia E. Korniaga pokazywane były na międzynarodowych festiwalach teatralnych i forach teatralnych.

Latent Men zdobył nagrodę za "Najlepszą pracę reżyserską" na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Studenckich "Theatre Koufar" (Białoruś, Mińsk, 2013)

Evgenij Korniag urodził się w 1983 r. w Mińsku. 2005: ukończył Państwową Białoruską Akademię Sztuk, kierunek "Aktor teatru lalki" (profesor: Alexei Lelyavsky). 2005 – 2007: pracował jako aktor w Białoruskim Państwowym Teatrze Lalki w Mińsku; 2007-2008: aktor w Państwowym Teatrze Dramatycznym im. Maksyma Gorkiego w Mińsku; 2010-2011: studia magisterskie ukończone dyplomem na wydziale reżyserii teatralnej w Moskiewskim Teatrze Sztuki i Centrum Meyerholda w (Moscow Art Theatre and Meyerhold Centre); 2010 założył KorniagTHEATRE; 2011-2013: uczył w Państwowej Białoruskiej Akademii Sztuk, wykładając techniki aktorskie i ruch sceniczny.

Ostatnie spektakle: C est la vie. Exercicespres du baton (Mińsk, 2004); Birthday party (Mińsk, 2005); Not Dances (Mińsk, 2007); Endlessly (Mińsk, 2008); Café Absorption (Mińsk, 2009); Inside There (według M. Meterlink, Moscow, 2010); Performance #7 (Mińsk, 2011); Year 2012, we współpracy z polskim teatrem Chorea (Łódź, 2012); Could I be Mozart? (Teatr Rosyjski w Tallinie, Estonia, 2012); Piaskun wg opowiadania E.T. Hoffmanna (we współpracy z Ekateriną Averkovą; Teatr "Marabou", Bonn, 2012); Latent Men (Mińsk, 2013); Together w starożytnym amfiteatrze w Plovdiv w Bułgarii – spektakl kandydat do program Europejska Stolica Kultury 2019; Z drugiej strony, wspólny projekt z Teatrem Chorea (Łódź, 2014).

Ośrodek Węgalły 20:30

rozmowa z zespołem KorniagTHEATRE

Ośrodek Węgalły 21:30

wieczór filmowy, w programie m.in. najnowsza dokumentacja wypraw

Innej Szkoły Teatralnej

20 lipca poniedziałek

17:00 Ośrodek Węgalły

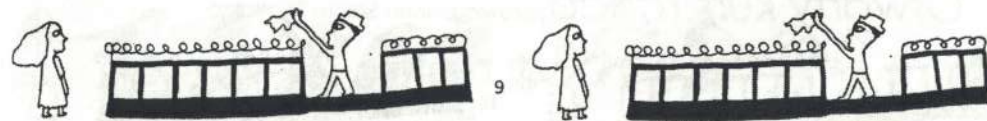
Tania Arcimowicz: O niezależnej kulturze Białorusi i teatrze niezależnym

Białoruska kultura niezależna: od zera

Co oznacza: żyć w – i po – totalnym zerze przestrzeni kulturalnej? Dlaczego podstawą tożsamości kulturalnej autora białoruskiego stała się strategia partyzancka i kto dziś jest naprawdę partyzantem? Jaka jest nowa twarz kultury białoruskiej i jak możemy zobaczyć jej przyszłe wzory?

Podczas prezentacji staram się nakreślić pewne słowa-klucze dla zrozumienia kontekstu kulturowego Białorusi, zademonstrować najważniejsze projekty artystyczne i tworzyć swoiste mity, które mogą pomóc dostrzec w pewnym – pozytywnym – sensie szalony potencjał kultury białoruskiej.

Tania Arcimowicz – reżyser teatralny, krytyk sztuki, pisarka, redaktor projektu medialnego pARTisan. Urodzona w Mińsku w 1984 roku. Ukończyła Państwową Białoruską Akademię Sztuk (Mińsk, 2013), studiowała w pracowni Sceny Eksperymentalnej, prowadzonej przez Anatolija Paudina (Sł. Petersburg, 2007/2008). Publikowała w magazynach „Mastactva” i „pARTisan” (Białoruś), „Petersburskim Magazynie Teatralnym”, magazynie „Sovremennaya Dramaturgiya” (Rosja), „Res Publika”, „Czas Kultury” (Polska); w magazynach internetowych „Nowa Europa”, „Photoscope.By”, „ArtAktivist”, „KALEKTAR”. Regularnie publikuje w periodyku internetowym 34mag.net. Koordynatorka projektu kulturalnego Café European: wykłady o sztuce współczesnej (2012), koordynatorka projektu „Raport o kondycji NGO i kultury niezależnej na Białorusi” (2011), jedna z grona redaktorów książki „Partisanen: Kultur_macht_Belarus” (photo.tapeta edition, Berlin 2014).

Opowieść o Czasie

Teatr Okuliki (fundacja Przyjazny Dom, Wrocław),
reż. Magda Celniaszek

Opowieść o Czasie to spektakl zrealizowany w ramach teatralnego koła zainteresowań w Środowiskowym Domu Samopomocy, w "Fundacji Przyjazny Dom" pod opieką Magdaleny Celniaszek i Agnieszki Piotrowskiej. Członkami grupy są osoby z niepełnosprawnością intelektualną, przedstawienie "Opowieść o Czasie" to pierwsze przedsięwzięcie, jakie grupa wspólnie realizuje. Spektakl po raz pierwszy został zaprezentowany podczas festiwalu Albertiana we Wrocławiu.

Inspiracją do jego powstania była Alicja w Krainie Czarów Lewisa Carrolla oraz stanowiący jeden z głównych jej motywów: Czas. Uczestnicy koła teatralnego, pracując nad tekstem, odkrywali analogie pomiędzy pojęciem czasu istniejącym w Krainie Czarów oraz tym, które obecne jest w ich życiu. Czas w świecie osób niepełnosprawnych intelektualnie płynie jakby wolniej, chwilami można odnieść wrażenie, że stanął w miejscu. Ma to niebagatelny wpływ na otaczającą ich rzeczywistość oraz sposób funkcjonowania w niej.

Kreacje sceniczne budowane są w oparciu o ruch i słowo mówione, dodatkowo na scenie zostały wykorzystane: lalka oraz maski. Dodatkową warstwę narracyjną w spektaklu stanowią krótkie filmiki z udziałem aktorów, tłumaczą one pochodzenie poszczególnych postaci, w pewien sposób wyjaśniają powód, dla którego każda z nich znalazła się w Krainie Czarów. W spektaklu wykorzystano piosenkę Piwnicy pod Baranami: *Nie bój się nic nie robić* oraz utwory muzyczne Coco Rosie i Małych Instrumentów.

scenariusz i reżyseria: Magdalena Celniaszek

pomoc pedagogiczna: Agnieszka Piotrowska

aktorzy: Jolanta Rafałowska, Joanna Grudzień, Anna Zajączkowska, Piotr Klarenbach, Krzysztof Darczewski

montaż filmowy: Daniel Brzezina i Magdalena Celniaszek

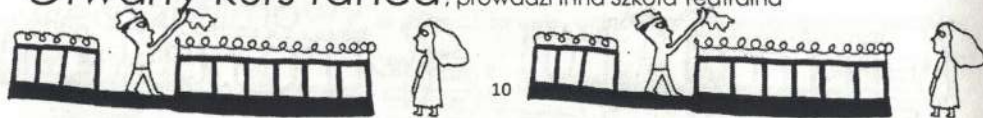
aranżacja muzyczna: Wojciech Senus

obsługa światła: Mariola Makowska

oprawa muzyczna: Radosław Mokrzycki

Otwarty kurs tańca

prowadzi Inna Szkoła Teatralna

Margarete

spektakl Jana Turkowskiego z Teatru Kana

Poprzednie pokolenia pozostawiają nam w spadku po własnych wspomnieniach nie tylko ręcznie pisane pamiętniki czy zdjęcia, ale też celuloidowe filmy w formatach 8 i 16 mm, których przeznaczeniem było odtwarzanie z analogowych projektorów o nieostrych ramkach kadru, w ciemnych pokojach, przy akompaniamencie nastrojowego terkotu i opowieści uzupełniających brak ścieżki dźwiękowej. Często dokumentują rozległe obszary czasu konkretnych osób, nawet całych rodzin. Podobne im, tworzone dzisiaj, zmontowane w atrakcyjny sposób filmy zapewne miałyby szansę na opublikowanie w formie wideobloga. Te prywatne wspomnienia trafiają jednak dzisiaj na rynek ponownej sprzedaży; można je znaleźć na pchlich targach, internetowych aukcjach i w antykwiariatach, gdzie w nieco ironiczny sposób świadczą o ciągłym становieniu dla kogoś wartości.

Margarete opowiada o wynikającym z prostej ciekawości zakupie sześćdziesięciu czterech taśm należących do przypadkowej osoby, mieszkanki przygranicznego rejonu wschodnich Niemiec. Fascynacja estetycznym walorem obrazu starej kliszy i sentymentalna podróż w czas socjalistycznych scenografii inkrustowana jest poznawaniem procesu przetwarzania i ponownego wykorzystania pierwotnego materiału. To refleksja na temat rejestracji wspomnień i prywatne śledztwo dotyczące tożsamości osoby, która pozostawiła po sobie wątpliwy ślad na niemej kliszy.

koncepcja i wykonanie: Janek Turkowski

wideo: Margarete Ruhbe, Martyna Głowacka, Adam Ptaszyński, Marcin Piątkowski, Janek Turkowski

scenografia: Wiesława Turkowska, Martyna Głowacka, Janek Turkowski

muzyka: Roger Anklam, Przemek Radar Olszewski

tłumaczenie: Jeannette Boettcher, Marcin Piątkowski, Andrzej Wojtasik

premiera: 27 maja 2010

Jedność przestrzeni – jedność odczuwania

(animal studies) – pokaz powarsztatowy Anny Drońskiej

20:00 Ośrodek Węgojty

Gatunki chronione

, spektakl wg koncepcji Rafała Urbackiego i Anu Czerwińskiego

Czworo tancerzy, w niezwyklej przestrzeni śląskich Mazur. Wybór miejsca nie jest przypadkowy, rezerwat przyrody, gatunki, które by przeżyć muszą zostać objęte ochroną państwa i młodzi ludzie o alternatywnej motoryce. Choreografia skomponowana dla zaangażowanych w projekt tancerzy, stawia przed nimi nie tylko wyzwania ruchowe, ale również aktorskie. „Gatunki chronione” są próbą krytycznej refleksji na temat sposobu postrzegania osób o alternatywnej motoryce, bez nadużywanych w mediach narracji „ofiary” albo „superbohatera”. „Gatunki chronione” to film dokumentalny i performans ruchowy. To projekt łączący dwie formy, projekt mówiący o różności i równości bez nachalnej dydaktyki. Gatunki są dynamiczne, nieustannie poszukują języka, w którym mogą opowiedzieć o swoich alternatywnych ciałach tu i teraz: w zastanym czasie i w danych im okolicznościach przyrody.

W Gatunkach, jak i w przyrodzie następują naturalne mechanizmy obronne. Bohaterowie odnajdują prawdę o swoich ciałach gdzieś na styku performansu scenicznego i realnego życia. W zderzeniu z codziennymi doświadczeniami, scena staje się dla nich bezpiecznym schronieniem, rezerwatem, jedynym miejscem gdzie mogą szczerze, choć nie bez lęku, opowiedzieć o swojej tożsamości.

Z początku był to projekt opowiadający o ciałach i o tym, jak się na nie patrzy. Z biegiem czasu, „Gatunki” stały się interdyscyplinarną opowieścią o tożsamościach, o poszukiwaniu prawdy o sobie w nie do końca przygotowanym na nasze przyjęcie świecie. „Gatunki chronione” to projekt społeczny, który dzięki formule kino dokumentalne+taniec, zaprasza w progi rezerwatu każdego, nawet najdziwniejszego widza.

Ideą OCHRONY GATUNKÓW jest zasada maksymalnej bioróżnorodności środowiska. A w szerszej perspektywie nie chodzi wyłącznie o ratowanie ich, ale o uspołecznienie. Do określenia czy, i w jakim stopniu, dany gatunek podlega ochronie, niezbędna jest opinia lub orzeczenie lekarsko – weterynaryjne. GATUNEK CHRONIONY jest objęty prawną opieką państwa. Za jego zrywanie, wykopywanie, uszkodzanie, chwytanie, umyślne płoszenie i niepokojenie, zabijanie, niszczenie postaci młodocianych i form rozwojowych, niszczenie schronień, legowisk i siedlisk i tym podobne działania szkodliwe dla jego przedstawicieli przewiduje się określone kary. GATUNKI CHRONIONE są próbą krytycznej refleksji na temat tolerancji wobec osób o alternatywnej motoryce, mówią o różności i równości bez nachalnej dydaktyki.

Gatunki w swojej formie są dynamiczne, nieustannie poszukują języka, w którym mogą opowiedzieć o swoich alternatywnych ciałach tu i teraz: w zastanym czasie i w danych im okolicznościach przyrody. Z początku był to projekt opowiadający o ciałach i o tym, jak się na nie patrzy. Z biegiem czasu Gatunki stały się interdyscyplinarną opowieścią o tożsamościach, o poszukiwaniu prawdy o sobie w nie do końca przygotowanym na nasze przyjęcie świecie. Gatunki chronione stanowią projekt społeczny, który dzięki formule kino dokumentalne + taniec, zaprasza w progi rezerwatu każdego, nawet najdziwniejszego widza.

tańczą: Tatiana Cholewa, Radosław Lis, Karolina Stroisz

choreografia, działania performatywne: Rafał Urbacki

światła: Rafał Urbacki, Michał Wawrzyniak

asystent: Marlena Hermanowicz,

koncepcja filmu, montaż: Anu Czerwiński, Rafał Urbacki

realizacja filmu, zdjęcia: Anu Czerwiński

w filmie występują: Tatiana Cholewa, Filip Pawlak, Karolina Stroisz, Katarzyna Szarawara

narratorka: Karolina Kędziora

asystent kamery: Piotr Gacek (WRITV UŚ),

koordynatorka projektu: laba off | Natalia Starowiejska

produkcja: Bytomski Teatr Tańca i Ruchu Rozbark

Projekt Gatunki chronione jest realizowany we współpracy z Instytutem Muzyki i Tańca w ramach programu "Scena dla tańca" 2015".

Patronat TVP Kultura.

Rafał Urbacki – ur. w 1984 roku na Górnym Śląsku reżyser, choreograf. Studiował m.in. reżyserię dramatu w PWST im. L. Solskiego w Krakowie i kulturoznawstwo na UŚw Katowicach. Autor projektów tożsamościowych, społecznych i partycypacyjnych, m.in. M19,7 [On wstał i poszedł do domu] (Stary Browar, Poznań 2010), Mover (Śląski Teatr Tańca, Bytom 2010), W Przechlapanem (Instytut Teatralny, Warszawa 2012), Stypa (Teatr Ósmego Dnia, Poznań 2012), Kto podskoczy jest pedatem, hej (Inicjatywa Pomada, Warszawa 2012), Niech nigdy w tym dniu słońce nie świeci (Teatr Fredry, Gniezno 2014), Gatunki chronione (z A. Czerwińskim, Teatr Rozbark, Bytom 2014), Serce robotnika napędza praca (z A. Czerwińskim, Teatr Rozbark, Bytom 2014), Kształt rzeczy (Muzeum Śląskie, Katowice 2015). Choreograf w spektaklach duetu Strzępka/Demirski oraz R. Rychcika. Od czterech lat porusza się bez użycia wózka inwalidzkiego dzięki opracowaniu autorskiej metody ruchu. Obecnie mieszka w Katowicach.

Anu Czerwiński – filmowiec, dokumentalista. Ukończył reżyserię dokumentu na Paris VII Denis Diderot, obecnie studiuje w Mistrzowskiej Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy w Warszawie. Jego debiutancki film „Kalambury” był doceniany na francuskich festiwalach filmowych (Chéris-Chéries, Paris; FIPA, Biarritz; PiontDoc Paris). Jako filmowiec współpracował z paryskimi teatrami m.in. Opéra de Paris, Théâtre Artistique Athévains, Théatres Parisiens Associées, gdzie tworzył oprawę multimedialną i materiały dokumentalne.

21:30 Ośrodek Węgajty

ANIMALL, duet Miu/Kozioł

Kilka dźwięków i dwa głosy. To za ich pomocą opowiemy, zaśpiewamy, wykrzyczemy, wyszeptamy kilka ważnych dla nas historii. O zwierzętach i o człowieku, o żywym i umartym, bliskim i dalekim. O kamieniu, o mchu, o planetach i o tym co nienazwane.

Część elementów przywozimy ze sobą, a część odnajdujemy już na miejscu. Nasze działanie płynnie przenika przez formę koncertu i performansu. To dźwiękowe stworzenie ma konkretny szkielet złożony z tekstów i melodii, a także część improwizowaną, ulotną, zakorzenioną w danej unikalnej sytuacji.

Ola Kozioł – urodzona w 1983 roku w Skierniewicach. W 2009 roku ukończyła Akademię Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Dyplom uzyskała na Wydziale Grafiki i Malarstwa łódzkiej ASP w pracowni malarstwa prof. Piotra Stachlewskiego, gdzie dziś pracuje na stanowisku asystenta. Zajmuje się malarstwem, instalacją, wideo i performance, jednak tym, co stanowi o swoistości jej twórczości jest łączenie z tymi tradycyjnie używanymi w sztukach wizualnych metodami techniki „białego głosu”, czyli śpiewu na otwartym gardle. Jest członkiem kultywującej tę tradycję grupy śpiewu tradycyjnego Miejskie Darcie Pierza, a także „Wielkiego Chóru Młodej Chorei”.

Uwielbia chodzić. Po mieście jeździ rowerem. Stara się twórczo aktywizować ludzi wokół. Prowadzi warsztaty edukacyjno-artystyczne z dziećmi, współrealizuje i wspiera różne projekty artystyczne i społeczne.

Paulina Miu Zielińska – performerka, kompozytorka, instruktorka śpiewu. Przysłuchuje się światu, pielęgnując uważność na osobliwe mikro-zdarzenia w jego dźwiękowej tkance. Improwizuje i eksperymentuje. Śpiewa na scenie i w ciemnych uliczkach. Specjalizuje się w alternatywnej edukacji wokalne. Zachęca i ośmiela do śpiewu i improwizacji w ramach Pracowni Głosu Wędrującego, prowadzi warsztaty z archaicznej techniki śpiewokrzyku. Współpracuje z teatrem Węgajty, współtworzy grupę działań twórczych KUZKA. Realizuje i wspiera różnorodne projekty społeczne i artystyczne. Ze swoimi działaniami pojawiła się m.in. na festiwalach: Malta, Between Sky & Sea na wyspie Herdla w Norwegii, Społwa Kultury w Szczecinie, Biennale Sztuki dla Dziecka w Poznaniu, Unithea we Frankfurcie nad Odrą, Konteksty w Sokołowsku, Duchamperie w Bydgoszczy, Musica Privata w Łodzi, FRIV w Poznaniu, Munetik Symposium w Armenii.

Kinemo

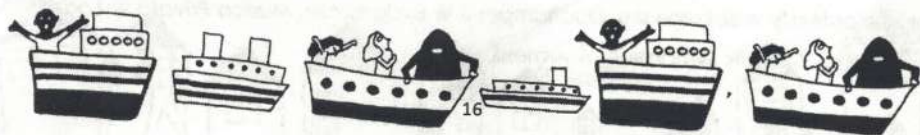
, projekt łączący nieme kino i muzykę współczesną (Białoruś)

Projekt KINEMO (Olga Podgańska, Vitaly Appow, Konstantin Yaskou) – pierwszy na Białorusi projekt łączący nieme kino open-air i muzykę współczesną. Po raz pierwszy zrealizowany w Mińsku w 2013 roku przez Stowarzyszenie Cinemascope i Stowarzyszenie Młodych Białoruskich Kompozytorów. Ideą projektu jest, by w otwartej przestrzeni pokazywać klasyki kina niemego nieznaną szerszej publiczności. Projekcjom towarzyszy akompaniament muzyczny współczesnych progresywnych muzyków i kompozytorów.

Olga Podgańska – urodziła się w 1981 r. w Kazachstanie, w rodzinie uchodźców z Białorusi i z Ukrainy. W 1996 r. przeprowadziła się na Białoruś. Studiowała kompozycję w Państwowej Białoruskiej Akademii Muzycznej, pod kierunkiem profesora Wacławsława Kuzniecowa oraz grę na organach pod kierunkiem profesora Władimira Neudacha. W latach 2006 i 2008 uzyskała dyplomy magistra sztuk zarówno na wydziale organistyki jak i kompozycji. Laureatka konkursu organowego w Sankt Petersburgu w r. 2004 jak też międzynarodowego konkursu kompozytorskiego im. A. Petrowa w Petersburgu w r. 2010. Uczestniczyła także w wielu festiwalach oraz forach muzycznych, między innymi:

Orgelsommerakademie (Graz, 2004\2006), Unsound (Kraków, 2007), Orgelmomente (Belarus 2007), Dialogi (Minsk, 2007), Freakshow (Würzburg, 2008), Sonata islands (Trento, Italy 2009), RIO (Carmaux, France 2010), Sztuka ulicy (Warsaw, 2012), Transit 7 (Holstebro, Denmark 2013). Olga Podgańska jest założycielką zespołu kameralnego «Five-Storey Ensemble» oraz członkiem białoruskiego związku kompozytorów. Jest autorką muzyki symfonicznej, kameralnej oraz wokally – instrumentalnej.

Vitaly Appow – urodził się w 1979 w Brześciu na Białorusi. Studiował kompozycję w Państwowej Białoruskiej Akademii Muzycznej pod kierunkiem profesor Galiny Gorelowej oraz grę na fagocie u profesora Władimira Budkiewicza. Członek nowego zespołu kameralnego Five-Storey Ensemble oraz Rational Diet. Uczestniczył w wielu festiwalach i forach muzycznych. W 2013 r. zapoczątkował Festiwal Muzyki Współczesnej i Kina Kinemo. Jest muzykiem w Radiowej Orkiestrze Symfonicznej i Teatrze Operetki. Autor muzyki kameralnej i wokally-instrumentalnej

Różowe i żółte

, spektakl Zofii Bartoszewicz i Jana Jendryckiego.

Od lat podziwiam aktorski talent, instynkt sceniczny i autentyzm pana Jana Jendryckiego. Byłam zaszczyczona, kiedy powiedział, że chce ze mną wystąpić na scenie.

Szukając dla nas tekstu znalazłam, że właśnie Bukowski najlepiej zabrzmiał w ustach Jendryckiego. Napisałam więc prostą historię, wykorzystującą fragmenty jego prozy.

Różowe i żółte – jednoaktówka z wykorzystaniem tekstów Charlesa Bukowskiego

inscenizacja: Zofia Bartoszewicz

występują: Zofia Bartoszewicz i Jan Jendrycki

Zofia Bartoszewicz – aktorka, freelancerka, dwukrotna stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Współpracuje z Teatrem Węgajty i niemiecką grupą Labsa Ensemble. Zajmuje się improwizacją kompozytorską, śpiewa.

Jan Jendrycki – współpracuje z Teatrem Węgajty (Wesele - domena publiczna, Iwona poślubiona, Sen nocy letniej, Ulica Krokodyli). Z zawodu ślusarz - narzędziowiec i tokarz w kontroli jakości (przyrządy robił z precyzją do jednej tysięcznej milimetra). Mistrz Polski w tenisie stołowym w zawodach dla niepełnosprawnych. W Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie mieszka od dwunastu lat.

My w przekroju

, spotkanie z grupą teatralną Domu Pomocy Społecznej

w Jonkowie

Margarete

(por. opis z wtorku)

20:00 Ośrodek Węgajty

Dom/bezdomność, niewidzialne różnice,

wykład performatywny Iwony Chodorowskiej

Iwona Chodorowska – antropolog kultury, dziennikarka. Prowadziła badania terenowe na temat synkretyzmu świata żywych i umarłych na Białorusi, w Gwatemali i Meksyku, współpracując w tym samym czasie z Teatrem Węgajty/ projekt terenowy. Brała również udział w projekcie terenowym Fundacji Stefana Batorego w Kirgistanie, zakończonym wystawą fotograficzną w Muzeum Narodowym w Bishkeku. Od siedmiu lat prowadzi hostel na kolumbijskich Karaibach, zgłębiając temat duchowej bezdomności. Mieszkając w Sierra Nevada de Santa Marta wśród Indian Koguis, wpadła na pomysł wykładu – opowieści o wykluczeniu badacza, podróżnika – jej samej.

21:00 Ośrodek Węgajty

Taburopa, projekt niemiecko-polsko- belgijsko-portugalski. Komentarz: Justyna Wielgus

Taburopa jest międzynarodowym projektem teatralno-badawczym, który za pomocą narzędzi sztuk performatywnych zgłębia temat tabu i jego manifestacji we współczesnych europejskich społeczeństwach. W projekcie uczestniczą artyści i eksperci z Portugalii, Belgii, Niemiec i Polski. Artystyczne ujęcie tematu tabu jest oparte na badaniach prowadzonych w każdym z uczestniczących krajów.

Justyna Wielgus – absolwentka studiów na wydziale polonistyki oraz animacji kultury przy Uniwersytecie Warszawskim oraz dwuletniego Instruktorskiego Kursu Kwalifikacyjnego – Teatr. Aktorka, tancerka, animatorka ruchu. Związana z Teatrem Węgajty/ projekt terenowy (role w spektaklach *Syncryzna*, *Upiorny całun*, *Missa Pagana*). Przez wiele lat współpracowała z tancerką i choreografką Adalisą Menghini (TanzFabrik/ Berlin). Od czterech lat współpracuje z Centre of Performing Art w ramach , której odbyła roczną rezydencję w Narodowym Teatrze Lalkowym /Teatri Kombetar i Kukullave w Tiranie, w czasie której wzięła udział w dwóch spektaklach (*Qypi prej balte* i *Meekulia*). Od wielu lat w Polsce i innych krajach Europy prowadzi warsztaty taneczne i teatralne, w tym swój autorski warsztat *Ślady*. Współpracuje z Towarzystwem Inicjatyw Twórczych „ę”, Instytutem Teatralnym i Teatrem 21.

22:00 Ośrodek Węgajty

23 lipca czwartek

17:00 galeria Ręką Dzieło w Gołkach

pokaz powarsztatowy teatru Kryły Hałopa

(temat warsztatu teatru dokumentalnego: *imigranci w Europie*). Prowadzą: Aksana Haiko, Sviatlana Haidallionak.

19:00 Ośrodek Węgajty

Święto Wiosny // Święta Wojna, grupa Młodzieżówka

Stowarzyszenia Praktyków Kultury, pod kierunkiem Daniela i Neli Brzezińskich (pracując od wielu lat z grupą dzieci uchodźców z Kaukazu i in.)

Spektakl *Święto Wiosny // Święta Wojna* Młodzieżówki Stowarzyszenia Praktyków Kultury został przygotowany w 2014 roku przez młodych uchodźców z Gruzji, Kirgistanu i Czeczenii, mieszkających w ośrodku dla uchodźców w Dębaku oraz w Warszawie.

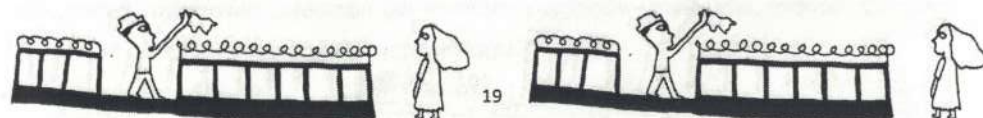
Gdzie naprawdę leżą granice?

Czy są kategorią geograficzną, czy bardziej psychologiczną lub socjologiczną?

Na czym polega istota przekraczania granic? Jak przekroczyć granice istniejące tylko w naszych głowach?

Najnowsza praca grupy młodzieżowej Praktyków Kultury dotyczy tych granic, które nie chcą dać się przekroczyć – takich, które sami hodujemy i podpieramy. Narodowość. Kultura. Przynależność. Gatunek. Zanurzeni w tych kategoriach, możemy się tylko domyślać co znaczą dla osób, które z lawirowania między kulturami, z uczenia się języków, z podpatrywania obcych obyczajów uczyniły swoją codzienność. Pojęcia stają się nieostre gdy zaczynają wirować wokół nas razem z wiecznie tymczasowym miejscem pobytu, wiecznie niewydanymi decyzjami urzędów i wiecznie odkładanymi planami na przyszłość. O tym tańczymy. Pomaga nam muzyka *Święta Wiosny* Strawińskiego, która już raz zmiotła granice – w sztuce tańca początku XX wieku.

W spektaklu biorą udział: Lika Kuchashvili, Mariami Khalatovi z Gruzji, Kuban Turabajew, Kurman Turabajew i Asan Turabajew z Kirgistanu, Maria Reka z Ukrainy oraz Zubair Khasanow, Madina Demilova, Iman Demilova, Zalina Demilova, Khava Soldaeva, Kheda Soldaeva, Anzor Soldeav i Adam Soldaev z Czeczenii.

dramaturgia: Nela Brzezińska i Daniel Brzeziński.

oprawa muzyczna: Natalia Judzińska.

Spektakl jest częścią projektu Akademia Praktykowania Kultury dofinansowanego ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, współfinansowanego przez m.st. Warszawa. Materiał dramatyczny powstawał częściowo w ramach projektu PODAJ DALEJ 2014 realizowanego we współpracy ze Stowarzyszeniem Sztuka Nowa.

Stowarzyszenie Praktyków Kultury (SPK) tworzą animatorzy i artyści działający na polu kultury żywej – takiej, z której mogą czerpać wszyscy i która może być udziałem każdego. Łączy nas przekonanie, że sztuka nie ma racji bytu jeśli jest oderwana od życia, a kultura ma sens jedynie gdy jest praktykowana, a nie jedynie badana i opisywana. Praktykować kulturę – to dla nas znaczy jednocześnie czerpać z jej zasobów, jak i wzbogacać ją własnym działaniem i własną wrażliwością.

Działania, w jakie jesteśmy zaangażowani, mieszczą się w definicji animacji kultury – czyli aktywności na polu kultury w konkretnym środowisku, z konkretnymi ludźmi. Są to projekty skierowane m.in. do młodzieży zagrożonej patologiami, uchodźców, mieszkańców obszarów zaniedbanych i wykorzenionych, ale także projekty o tematyce nam bliskiej – jak taniec, teatr czy muzyka – mające przełamywać istniejące stereotypy i pokazywać nowe możliwości w obrębie tych dziedzin sztuki.

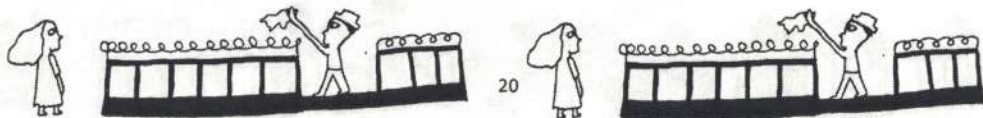
www.praktycy.org

21:00 Ośrodek Węgajty

System, film autorski Młodzieżówki i spotkanie z zespołem

23:00 Ośrodek Węgajty

Kinemo, cz. III (final)

24 lipca piątek

16:00 boisko w Węgajtach

HAPPY JARMARK (wiejskie święto), m.in.: spektakl

Tańczący Lew Katarzyny Żytomirskiej, **Kapela Katalońska**
(Katarzyna Krupka, Pep Alcanyiz), Tadeusz Piotrowski.

Tańczący lew – zapraszamy na przepiękną tąkę, a tam mało znaną baśń ze skarbnicy Oskara Kolberga. W Wielkopolsce zamieszkał straszliwy lew. Czy uda się go przezwyciężyć i zdobyć królestwo? Komu i jakim sposobem? Właśnie tego się dowiecie gdy na bajkę przybędziecie. I jeszcze posłuchacie radosnej muzyki, przy której lew groźny zaczyna wybryki. Wasza pomoc też będzie potrzebna, bo wzywa Was z wieży zmartwiona Królowna!!! Przybывajcie licznie - zapraszamy ślicznie!

występują: Lew, Królowna, Fryzjczyk, Król oraz Emilia Herda i Katarzyna Żytomirska
muzyka: Piotr Herda

18:30 boisko w Węgajtach

Tu i Tam. Emigranckie Ballady, pokaz powarsztatowy

Performerii Warszawy

Inspiracją do kolejnego działania Performerii będą opowieści o współczesnej emigracji zarobkowej mieszkank i mieszkańców wsi Węgajty. Dokąd jechać? Jak się przygotować? Kiedy wracać? Czy wracać? Czy wyjeżdżać? Podczas tygodniowej rezydencji będziemy rozmawiać z byłymi, obecnymi lub przyszłymi wyjeżdżającymi za pracę na zachód, posłuchamy emigranckiego rapu, spakujemy walizki, spróbujemy napisać balladę i przeprowadzimy rozmowę o pracę przez internet.

Finałem naszych działań będzie niewielka instalacja performatywna, zaprezentowana w remizie we Wsi Węgajty.

Performeria Warszawy – grupa performerów, artystów i aktywistów. Naszym głównym celem jest twórcze ożywianie przestrzeni miejskiej, wykorzystując do tego techniki performatywne. W tym celu prowadzimy autorskie poszukiwania teatralne, w których poruszamy się swobodnie między ulicznym performance, happeningiem oraz wszelkiego rodzaju akcjonizmem. Tworzymy akcje, krótkie spektakle, działania interaktywne i warsztaty. Istotna jest dla nas idea stwarzającego się wtedy Spotkania, które wyciąga ze stagnacji i ustanawia przestrzeń do wymiany poglądów, myśli, idei, marzeń. Chcemy kreatywnie prowokować do wspólnego dialogu.

Sugar Snap Paradise, spektakl grupy pod kierunkiem Emilii Hagelganz i Leny Tempich (stowarzyszenie Labsa Dortmund, ośrodek Grünbau Dortmund, reprezentowany przez Annę Buchtę)

Sugar Snap Paradise – od marca 2015 grupa *Sugar Snap Paradise* pracuje nad procesem Europy wracającej do czasów kontynentu imigrantów.

Nawiązując do rozszerzonej wersji definicji sztuki Josepha Beuysa, grupa używa ludzkiej siły i pracy, by przemienić sparaliżowaną negocjację tożsamości w żywotne, pulsujące działanie. Dlatego też grupa spotyka się co tydzień na próby teatralne i muzyczne, jak i kolacje oraz wystąpienia publiczne w zrównoważonej atmosferze, podczas których uczestnicy mogą odkryć i rozwinąć swój własny potencjał i utożsamić się z przekonaniem „My jesteśmy jutrem”.

Na festiwalu *Sugar Snap Paradise* zaprezentuje szkic swojej pracy muzyczno-teatralnej pod tym samym tytułem, mówiąc o utopii i rzeczywistości nowego społeczeństwa, o zapomnianych królach i poruszając kwestię czegoś pierwotnie bezcennego: Na planecie ziemi jest ciasno. Mała grupa z pilotem i pomocnikiem pilota wybrana zostaje, by zacząć wielką podróż.

Kim są szczęśliwi zwycięzcy loterii i czego spodziewać się mogą po swojej nagrodzie? Maszyna "lotu" zabierze ich w miejsce, gdzie wszystkie ich aspiracje mogą się spełnić. W miejsce, gdzie sny mogą stać się rzeczywistością. Na bezludną planetę. Lecz gdy przybywają na miejsce, spotyka ich wielka niespodzianka: planeta tylko wygląda na niezamieszkałą... jednak wciąż panuje tam stary król wioski. A jest on kapryśny, nieobliczalny i zmienny jak kameleon. Co teraz? – początek prawdziwie nowego doświadczenia o niepewnym końcu.

Projekt realizowany przez Labsa e.V. we współpracy z Grünbau w Dortmundzie.

Organizacja non-profit na rzecz rozwoju społecznego i zdobywania kwalifikacji Grünbau wspiera młodych, którzy przybywają do Dortmundu jako uchodźcy bądź imigranci, w poszukiwaniu pracy albo możliwości stażu i daje im możliwość ukończenia szkoły.

Organizacja non-profit Labsa to inicjator, pulsator i aktywna platforma lokalnych i międzynarodowych projektów kulturalnych, które skupiają się na mieszkańcach i ich miejskim środowisku życia. Projekty integracyjne dają uczestnikom okazję do niezależnego odgrywania roli w prezentacji i aranżacji wspólnego środowiska życia. Działalność stowarzyszenia pomaga im przyczynić się do poprawy jakości życia w lokalnym środowisku.

www.labsa.de

spotkanie z zespołem

teatralne jam session

Europa, zmiana, wspólnota

niewykluczania, spotkanie z Edwinem Bendykem i panel, spodziewany

udział: Daniel Brzeziński, Aksana Haiko, Katarzyna Regulska-Lokanga, Azja Kulpińska, Emilia Hagelganz i Endy Gęsińska Torres.

Edwin Bendyk – dziennikarz, publicysta, pisarz, zajmujący się problematyką cywilizacyjną i wpływem techniki na życie społeczne. Pracował jako dziennikarz m.in. tygodnika „Nowoczesność”, Polskiej Agencji Informacyjnej, „Życia Warszawy”, „Wiedzy i Życia”. Obecnie związany z tygodnikiem „Polityka”, gdzie jest publicystą działu naukowego. Zajmuje się problematyką cywilizacyjną, kwestiami modernizacji, ekologii i rewolucji cyfrowej. Publikuje także w tygodniku „Computerworld”, „Res Publice Nowej”, „Przeglądzie Politycznym”, magazynie „Mobile Internet”, „Krytyce Politycznej” i „Dzienniku Opinii”. Jest także nauczycielem akademickim, wykładu w Collegium Civitas, gdzie kieruje Ośrodkiem Badań nad Przyszłością, a także w Centrum Nauk Społecznych PAN prowadzi seminarium o nowych mediach. Został też członkiem rady Fundacji Nowoczesna Polska oraz rady programowej Zielonego Instytutu.

Wybrane publikacje

- *Zatruta studnia. Rzecz o władzy i wolności*, W.A.B., Warszawa 2002, książka była nominowana do nagrody Nike
- *Antymatrix. Człowiek w labiryncie sieci*, W.A.B., Warszawa 2004
- *Miłość, wojna, rewolucja. Szkice na czas kryzysu*, W.A.B., Warszawa 2009
- *Bunt sieci*, Polityka Spółdzielnia Pracy, Warszawa 2012

Katarzyna Regulska-Lokanga – animatorka kultury, artystka społeczna, reżyserka. Absolwentka Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim oraz studiów podyplomowych w Katedrze Teatru i Sztuk Widowiskowych na Université Paris 3 w Paryżu. Absolwentka Polskiej Szkoły Reportażu. Członkini zarządu Stowarzyszenia Praktyków Kultury. Od wielu lat realizuje projekty w środowiskach zagrożonych wykluczeniem społecznym, szczególnie w środowisku uchodźczy i uchodźców oraz ostatnio imigrantów i imigrantek. Reżyserka spektaklu *Historie Ziny* opartego na historiach uchodźczy z Czecznii. Autorka projektu *Tu mieszkamy* - cyklu spotkań z imigrantami i imigrantkami żyjącymi w Polsce, który realizowała w Instytucie Reportażu.

Azja Kulpińska – studiuje rozwój społeczności lokalnych w Melbourne (Australia). Od kilku lat współtworzy grupę Teatru Forum (Teatr Uciśnionych), która zajmuje się głównie pracą z osobami zagrożonymi wykluczeniem społecznym, w szczególności z młodzieżą ze środowisk uchodźczych i emigranckich. W 2015 roku instruktorka warsztatów teatralnych dla kobiet na Wyspach Salomona w ramach rezydencji artystycznej. Bada zagadnienie teatru jako narzędzia dialogu społecznego.

Com-positio, pokaz powarsztatowy, Mieczysław Litwiński z grupą

muzyczne jam session

Erdmute Sobaszek – pochodzi ze wschodniej części Niemiec, w Polsce mieszka od 1977 r. Z wykształcenia animatorka, tłumaczka, aktorka i instrumentalistka Teatru Węgajty/projekt terenowy. Uczestniczy w działalności animacyjnej Teatru Węgajty, współorganizując wyprawy terenowe, projekty sieciowej współpracy kulturalnej oraz festiwal Wioska teatralna. Współprowadzi warsztaty Innej Szkoły Teatralnej oraz zajmuje się pracą edukacyjną z udziałem dzieci z obszarów wiejskich.

Wacław Sobaszek – jako reżyser, aktor i muzyk od 32 lat tworzy w Węgajtach spektakle (m.in. *Historie Vincenza*, *Gospoda ku wiecznemu pokojowi*, *Kalewala* – fragmenty niepisane, *Syncyzna*, *Woda 2030*, *Ziemia B*, *Ogień*, kryzys, dworzec centralny). Inicjator i animator długofalowych przedsięwzięć: *Inna Szkoła Teatralna*, *Wioska Teatralna*, „teatr potrzebny”, *Interkulti*, *Źródła i przyszłość*. Twórca realizacji z pogranicza teatru i performansu: *Woda z Fukuszimy*, 86 – rozstrzelana wielokulturowość, *Sztuka na bruku*. Działa w Stowarzyszeniu Wspólnota Kulturowa Borussia i w ruchu Obywatele Kultury Olsztyna. W 2015 r. realizuje projekt w ramach stypendium Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Kierownik artystyczny Teatru Węgajty.

Latający Kolektyw Wioski Teatralnej: Paulina Andruczyk, Moti Ashkenazi, Alicja Brudło, Joanna Drzewiecka-Kozielska, Barbara Grzybowska, Izabela Giczewska, Emilia Hagelgan, Monika Hołubowicz, Joanna Kocemba, Sonia Kochnowicz, Katarzyna Krupka, Pamela Leończyk, Iwona Prusko, Wiktoria Rutkowska, Magdalena Sowul, Sebastian Świąder, Zosia Wronka, Paulina Miu Zielińska.

Współtwórcy ostatnich projektów Teatru Węgajty: Paulina Andruczyk, Moti Aszkenazi, Zofia Bartoszewicz (współtwórczyni Prologu komedii), Alicja Brudło, Izabela Giczewska (inicjatorka Latającego Kolektywu), Barbara Grzybowska, Emilia Hagelgan (pedagożka Innej Szkoły Teatralnej), Monika Hołubowicz, Joanna Kocemba, Sonia Kochnowicz, Pamela Leończyk, Colin Magee, Karolina Plachá, Iwona Prusko, Wiktoria Rutkowska, Barbara Szpunier, Sebastian Świąder, Janne Weirup, Justyna Wielgus, Zofia Wronka, David Zelinka, Paulina Miu Zielińska.

Teatr Węgajty – historia teatru w Węgajtach sięga roku 1982. Wtedy to jako grupa teatralna Pracowni Olsztyńskiej ustanowiliśmy swoje miejsce do życia i pracy w opuszczonym warmińskim gospodarstwie. Od roku 1986 działaliśmy jako Teatr Wiejski Węgajty, aż do roku 1996, kiedy wyodrębniła się, jako osobny zespół Schola Teatru Węgajty, my zaś zmieniliśmy nazwę na Teatr Węgajty/projekt terenowy.

Najważniejsze realizacje, które powstały w Węgajtach to:

Historie Vincenza, r. 1988

Gospoda ku Wiecznemu pokojowi, r. 1991

Opowieści kanterberyjskie, r. 1996

Kalewala, fragmenty niepisane, r. 1999

Upiorny całun, wg. *Dziadów* Adama Mickiewicza, r. 2001

Syncyzna, wg. *Ślubu i Trans-Atlantyku* Witolda Gombrowicza, r. 2004

Prolog komedii, r. 2009

W roku 2008 zainaugurowaliśmy projekt „teatru potrzebnego”, od tego czasu stworzyliśmy cztery spektakle z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie:

Wesele/domena publiczna, r. 2008

Iwona poślubiona, wg. tekstów Witolda Gombrowicza, r. 2009

Sen nocy letniej, r. 2011

Ulica Krokodyli, r. 2014

Od końca lat osiemdziesiątych zajmujemy się rewitalizacją lokalnych odmian kołędowania (Beskid Niski, Polska północna), od 1990 obrzędu suwalskiej Alelujki, od 1996 rewitalizacją Zapustów na Warmii. W 2000 roku te aktywności stały się podstawą działań założonej wtedy Innej Szkoły Teatralnej. Od kilku lat każdy sezon Innej Szkoły kończy się przygotowaniem spektaklu. Jego kolejne sceny tworzone są w trakcie wypraw terenowych. W ten sposób powstał cykl spektakli: *Woda 2030*, r. 2010; *Ziemia B*, r. 2011; *Ogień*, kryzys, dworzec centralny, r. 2012; *Powietrze, e(ks)misje*, r. 2013; *Wielogłos*, r. 2014

Tematem aktualnego sezonu IST jest Projekt mniej Teatr angażuje się w lokalne inicjatywy społeczne: ekologiczne, animatorskie, edukacyjne. Od 2003 organizuje festiwal Wioska Teatralna.

PODZIĘKOWANIA

Joanna Kaczmarczyk

Jerzy Całczyński

Ewa Czarnecka

Wydawnictwo „Noir sur Blanc”

Joanna Górecka

Janina Lenkiewicz

Teatr im Stefana Jaracza w Olsztynie

Miejski Ośrodek Kultury w Olsztynie

Jacek Mielcarek

Kuba Mielcarek

Aissa Anna Zakrzewska

rysunki: Karolina Plachá

edycja: Joanna Kocemba i Izabela Giczewska

korekta: Wacław Sobaszek

skład: Izabela Giczewska

tłumaczenia: Saba Litwińska-Krasoczek i Aissa Anna Zakrzewska

sobota 18 lipca

16:00 Szkoła Podstawowa w Jonkowie Skąd jestem? Teatralne śledztwo lokalne, pokaz powarsztatowy akcji Lato w teatrze z udziałem dzieci z gminy Jonkowo

od 17:15 Ośrodek Węgałty: otwarcie recepcji
19:00 Projekt mniej, pokaz Innej Szkoły Teatralnej i Teatru Węgałty, w inscenizacji Wacława Sobaszka

20:00 Otwarcie ŁAZIENKI BEZ BARIER

21:00 koncert Darii i Krzysztofa Wrony i zespołu Wioha z Dąbrowy Dolnej

niedziela 19 lipca Ośrodek Węgałty

11:00 Forum Otwartego Regionalizmu Wspólnoty Kulturowej Borussia – finał. Powitanie: Erdmüte Sobaszek i Wacław Sobaszek. W. Sobaszek będzie mówił o „Zwrotniku Warmia”, przyszłości Wioski Teatralnej. E. Sobaszek – „Bycie tutaj”, co to znaczy? O otwartym regionalizmie będzie mówił Robert Traba, Kazimierz Brakoniecki o filozofii miejsca.

16:00, 18:30 Latent Men, KorniaGTHEATRE, dwukrotny pokaz spektaklu

20:30 rozmowa z zespołem KorniaG Theatre

21:30 wieczór filmowy, w programie m.in. najnowsza dokumentacja wypraw Innej Szkoły Teatralnej

poniedziałek 20 lipca Ośrodek Węgałty

17:00 Tania Arcimowicz: O niezależnej kulturze Białorusi i teatrze niezależnym

18:00 Opowieść o Czasie, Teatr Okuliki (fundacja Przyjazny Dom, Wrocław), reż. Magda Celniaszek

20:00 Otwarty kurs tańca, prowadzi Inna Szkoła Teatralna

23:00 Koncert zespołu Susz (Suwałki)

wtorek 21 lipca

16:30, 18:30 Szkoła Podstawowa w Jonkowie: Margarete, spektakl Jana Turkowskiego z Teatru Kana

16:30, 18:30 Ośrodek Węgałty: Jedność przestrzeni – jedność odczuwania (animal studies) – pokaz powarsztatowy Anny Drońskiej

20:00 Ośrodek Węgałty: Gatunki chronione, spektakl wg koncepcji Rafała Urbackiego i Anu Czerwińskiego

21:30 ANIMALL, duet MiU/Kozioł

23:00 Kinemo, projekt łączący nieme kino i muzykę współczesną: Olga Podgaiskaja, Vitaly Appow, Konstantin Yaskou (Białoruś), cz. I

środa 22 lipca

16:00 Ośrodek Węgałty: Różowe i żółte, spektakl Zofii Bartoszewicz i Jana Jendryckiego.
17:00 My w przekroju, spotkanie z grupą teatralną Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie

18:00, 20:00 Szkoła Podstawowa w Jonkowie: Margarete (por. wyżej)

20:00 Ośrodek Węgałty: Dom/bezdomność, niewidzialne różnice, wykład performatywny Iwony Chodorowskiej

21:00 Taburopa, projekt niemiecko-polsko-belgijsko-portugalski. Komentarz: Justyna Wielgus

22:00 Kinemo, cz.II (por. wyżej)

czwartek 23 lipca

17:00 galeria Ręką Dzieło w Gołkach: pokaz powarsztatowy teatru Kryty Hałopa (temat warsztatu teatru dokumentalnego: imigranci w Europie). Prowadzą: Aksana Haiko, Sviatlana Haidalonak.

19:00 Ośrodek Węgałty: Święto Wiosny // Święta Wojna, grupa Młodzieżówka Stowarzyszenia Praktyków Kultury, pod kierunkiem Daniela i Nelli Brzezińskich (pracują od wielu lat z grupą dzieci uchodźców z Kaukazu i in.)

21:00 System, film autorski Młodzieżówki i spotkanie z zespołem

23:00 Kinemo, cz. III (finał)

piątek 24 lipca

16:00 boisko w Węgałtach: HAPPY JARMARK (wiejskie święto), m.in.: spektakl Tańczący Lew Katarzyny Żytomirskiej, Kapela Katalońska (Katarzyna Krupka, Pep Alcanyiz), Tadeusz Piotrowski

18:30 pokaz powarsztatowy Performerii Warszawy

19:00 Ośrodek Węgałty: Sugar Snap Paradise, spektakl grupy pod kierunkiem Emilii Hagelgan (stowarzyszenie Labsa Bochum, ośrodek Grünbau Dortmund)

21:00 spotkanie z zespołem

sobota 25 lipca Ośrodek Węgałty

11:00 teatralne jam session

17:00 Europa, zmiana, wspólnota niewykluczania, spotkanie z Edwinem Bendykem i panel z udziałem Tani Arcimowicz, Daniela Brzezińskiego, Aksany Haiko, Katarzyny Regulskiej, Azji Kulpińskiej, Emilii Hagelgan

20:00 Com-posifio, pokaz powarsztatowy, Mieczysław Litwiński z grupą

21:00 muzyczne jam session